

СПРАВЕДЛИВОСТ В ЕДИН НЕСПРАВЕДЛИВ СВЯТ

На 28 октомври 2016 г., Световният водач на Мюсюлманската общност „Ахмадия“, Петият Халиф, Негово Светейшество Хазрат Мирза Масрур Ахмад направи изявление от историческа важност в Йоркския университет в Торонто, пред публика, състояща се от над 180 гости, в това число водещи фигури от академичните, политическите, медийните и други среди. Събитието, което бе озаглавено „Справедливост в един несправедлив свят“ бе организирано от Мюсюлманската общност „Ахмадия“ в Канада с подкрепата на Йоркския университет. Тук сме изложили важното обръщение, което отправи Негово Светейшество:

Хазрат Мирза Масрур Ахмад^{аба}, Халифатул Масих V, Световен водач на Мюсюлманската общност „Ахмадия“, каза:

„Bismillahir-Rahmanir-Raheem – В името на Аллах, Милостивият и Милосърдният.

Уважаеми гости – Assalamo Alaikum Wa Rahmatullahe Wa Barakatohu – мир и благословиите на Аллах да бъдат с вас.

Днес светът около нас постоянно се развива и променя. Неоспорим факт е, че през последните няколко десетилетия светът направи огромни крачки и надскочи всякакви граници, що се отнася до технологичното му развитие. Прогресът засегна много сфери от нашия живот. Нека вземем като пример съвременните средства

за комуникация и електрониката, които постоянно биват модернизирани. Проучванията и развитието, на които ставаме свидетели, ни улесняват много и осигуряват нашия комфорт.

Това доказва, че хората са способни да използват своя интелект и ум, за да се придвижват напред и да увеличат своята продуктивност, експедитивност и личен комфорт. Жалко е обаче, че заедно със своето така скорострелно развитие човечеството бива разделяно и разединявано. Мирът и стабилността по света биват изложени на риск всеки ден. В някои страни водачите и правителствата не съумяват да зачитат правата на хората си и извършват ужасни деяния и несправедливости спрямо тях. В отговор на това някои от

MAKHZAN
TASAWEER
IMAGE LIBRARY

хората въздигат глас срещу това и така се сформират бунтовнически групи.

Освен това такива места представляват благоприятна почва за сформирането на терористични и екстремистки групировки, като по този начин те разпростират пипалата си в много държави. В случаите, когато има гражданско неспокойство някои чуждестранни правителства застават на страната на водачите на тези народи, докато други подкрепят бунтуващите се. По този начин и двете страни получават явна и прикрита помощ отвън, като резултатът от това може да бъде видян от всички – кръвопролития, насилие и жестоки убийства на невинни хора.

Освен че модерната технология се използва с добри намерения, същата се използва и за лоши цели и унищожение. Този вид технология е разработена с цел да се осигури начин за заличаването на определени нации от картата на света и то само с натискането на едно единствено копче. Обръщам се към онези, които разработват оръжия за масово унищожение и които са в състояние да причинят невъобразим ужас, опустошение и унищожение. Такива оръжия са в състояние да засегнат и нанесат поражения не само върху днешната цивилизация, но също така могат да оставят зад гърба си наследство за идните поколения, което да им донесе единствено

нешастие. Днес ние сме свидетели на двойни стандарти и лицемерие, които са характерни за много от прослойките на обществото, като липсата на мир е основната причина за тревогата и мъката на хората, които са наистина съпричастни към болката на останалите. Като водач на Световната мюсюлманска общност, за мен това е нещо, което ме тревожи изключително много.

Като мюсюлмански водач аз съм дълбоко огорчен от това, че безредиците, които се наблюдават днес, са свързани с онези така наречени мюсюлмани и биват асоциирани с Ислям. От една страна повечето водени войни и пожертвани човешки животи се наблюдават в и са характерни за мюсюлманския свят, докато от друга страна така наречените мюсюлмани са разпрострели пипалата на терора далеч извън тези предели, като техните мишени са съвсем невинни хора, живеещи тук на Запад. Огромна трагедия представлява фактът, че такива хора се стремят лъжливо да оправдаят своите изпълнени с омраза и злоба деяния, за които твърдят, че са посветени на Ислям. И вместо да служат на Ислям, всички техни действия петнят името му.

Истината е такава, че самото значение на думата „Ислям” е „мир, сигурност и любов”. Имайки предвид това, ние трябва да приемем, че или жалките деяния на терористите

и екстремистите се обявяват абсолютно против ученията на Ислям, или въпреки че означава „мир“, Ислям всъщност е религия, която насърчава екстремизма и насилието. За да преценим кое от двете всъщност е правилно, ние трябва да помислим над това какво наистина представляват ученията на Ислям. Трябва да си припомним за първоизточника на Ислям, Свещената Книга, Свещеният Коран, и най-вече за поведението и примера, който е дал неговият Създател, Светият Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него).

Поради тази причина, в рамките на времето, с което разполагам, ще ви представя истинските учения на Ислям, след което ще сте в позиция да прецените дали разделението и конфликтите, на които ставаме свидетели днес, са резултат от Ислямските учения, или са резултат от това, че има хора, които са се отдалечили от тях и не ги следват. През своя живот Създателят на Ислям, Светият Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) е описал само с няколко думи онова, което е необходимо за постигането на мир по света и между всички хора.

Пророкът на Ислям (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) е казал, че човек трябва да иска за другите онова, което иска за самия себе си. Аз вярвам,

че този непроменен от времето принцип важи и днес, така както е бил валиден и преди. Всеки човек определено желае за себе да живее в мир, необезпокояван от каквито и да било грижи и тревоги. Всеки човек се надява, че ще има възможността да живее удобно и без затруднение. Всеки иска да се радва на крепко здраве, за да може свободно да се наслаждава на живота без болка и затруднение. Всеки човек се стреми към добро социално положение, като желае да бъде уважаван от всички. Подобно на това всяко правителство и всяка нация се стремят към същото. Въпреки всичко, колко ли са хората и народите, които истински желаят мир, щастие и успех за останалите?

Лесно е да се каже „Да, ние желаем най-доброто за всички“, но много по-трудно и предизвикателно е това наистина да бъде пожелано и нещо да бъде направено в това отношение.

Когато и да се стигне до конфликт на интереси, повечето хора се интересуват предимно от своето благосъстояние и благополучие за сметка на правата на другите. Това се отнася до лични въпроси и такива от национален характер. И вместо да наблюдаваме себеотрицанието, ние ставаме свидетели на егоистичните постъпки на хората. Повечето хора и народи поставят на преден план своите права, като пренебрегват и не зачитат правата на останалите с цел да постигнат собствените си цели и амбиции.

Що се отнася до мюсюлманския свят, много от водачите и хората са загърбили истинските учения на своята религия, което всъщност е причината за това, че същите биват разпокъсвани от ужасно разделение и неспокойство. Говорейки открито, водачите са се провалили в това да защитят хората, които са под тяхна протекция, както и да зачетат правата им и в резултат на което са се сформирали бунтовнически групировки, борещи се за правда и справедливост.

Вместо да следват пътя на праведността и почтеността, ние всеки ден ставаме свидетели на това как водещите световни сили се интересуват единствено от постигането на своите интереси. Решението им за това дали да застанат на страната на мюсюлманските правителства или на страната на опозиционните групи не се ръководи от това кое е справедливо и правилно. Тяхното решение по-скоро се води от това коя от двете страни би спомогнала за постигането на техните собствени интереси. Все още според Ислям нашето желание и мотивация по отношение на постигането на собствените ни интереси винаги трябва да се ръководи от нашето желание и мотивация да зачитаме и да се съобразяваме с правата и интересите на останалите хора. Ако ръководим нашите действия от този златен принцип, то това ни

би отворило вратата, която води към постигането на истински мир и сигурност.

За да бъде постигнат мирът, Ислям акцентира върху това, че хората трябва да оправдават доверието, което им се гласува. Ето защо в глава 4, стих 59 от Свещения Коран се казва:

„Аллах наистина ви повелява да връщате поверените имуществата на техните собственици и когато съдите между хората, да съдите със справедливост. Как прекрасно е това, с което Аллах ви наставлява! Аллах е Всечуващ, Всезрящ.“

В този стих на мюсюлманите им е ясно казано, че трябва да оправдават доверието, което им се гласува. Това се отнася се до отговорности и обещания, които са лично поети и направени и такива, които са поети и направени съвместно с други. Когато става дума за лични отговорности, човек не трябва да се възползва от собствеността или правата на другите и не трябва да не изпълнява отговорностите, които е поел към другите. Когато става дума за общата отговорност, важно задължение на гражданите е да избират народни представители, които според тях биха били важни за народа им. Когато става дума за избори и номинации, човек не трябва да гласува автоматично за онзи, който му е близък или член на партията,

ами по-скоро трябва да помисли кой е квалифициран и подходящ за това. След това онези, които са избрани и на които са връчени ключовете за парламентарната власт, трябва да изпълнят своите задължения с честност, почтеност и праведност.

Това учение е демократичен модел, който Ислям подкрепя. Хората от всяко едно общество имат отговорности и задължения и за да функционира успешно това общество, се изисква от обикновените граждани и лидери да изпълнят праведно отговорностите, които са поели едни към други. Ако тези принципи бяха следвани от хората в мюсюлманския свят, то ние никога нямаше да станем свидетели на конфликтите и разделението, които разкъсват много държави. Аз лично вярвам, че този установен от Корана принцип е от световна важност и е полезен не само за живеещите в мюсюлманските държави хора, но и за всички останали хора по света.

Гражданите на всяка една държава трябва да се стремят да избират за парламентите или асамблеите си онези хора, които според тях биха насочили своите усилия в полза на подобрението и прогреса на народа им. Това трябва да е водещият принцип, от който да се ръководят, когато гласуват за отделни хора или за определение политически сили, като не трябва просто да следват партийни линии или да ръководят

действията си на базата на лични взаимоотношения. Ако лидерите на дадена страна наистина се стремяха към това хората да подобрят своето положение, не бяха завладени от корупцията и съсредоточени над егоистичните си намерения за осъществяване на личните си интереси, то тогава хората нямаше да имат причина да се обърнат срещу правителствата, като също така нямаше да се стигне до граждански войни и конфликти.

Имайки предвид това, важният принцип, отнасящ се до оправдаването на гласувано доверие и изпълнението на дадени обещания е нещо, към което водещите сили и международни институции като ООН трябва да се придържат и приоритизират. Често пъти по-слабите нации са принудени да разчитат на подкрепата на по-силните и богати държави и затова тези по-развити държави трябва да се стремят да оправдаят доверието, което им се гласува от тези не толкова развити в икономически аспект държави. Те трябва искрено да се постараят да им помогнат, за да могат другите да си си стъпят на краката, като същевременно с това да осъзнаят, че в интерес на света е по-слабите държави да се развият и просперират.

В този смисъл, когато става дума за Обединените нации, не трябва определени държави да притежават прекомерно надмошние и влияние,

нито пък постоянните членове на Съвета за сигурност не трябва да се интересуват само от своите собствени интереси, като не трябва да налагат своето право на вето в случаите, когато това е в разрез с интересите на мнозинството. Обратно на това всички членове на Обединените нации трябва да обединят сили, за да работят заедно, да оправдаят доверието, върху което е изградено тази институция и да изпълнят нейните цели, свързани с поддържането на мира и сигурността по света. Ако всички народи и международни институции загърбят собствените си интереси в името на общото благо, тогава конфликтите, които измъчват света, ще изчезнат.

За съжаление светът се е насочил в обратната посока, при което мюсюлманските правителства са забравили своите хора, а личните интереси са се превърнали в отличителен белег за водещите сили и имащите властта членове на Обединените нации. Оттук стигаме до извода, че народите не оправдават гласуването им доверие, нито пък техните действия са ръководени от справедливостта и безпристрастието. Наскоро бившият асистент генерален секретар, Антъни Бейнбъри, публикува статия, отнасяща се до неуспехите на организацията, към която е работил. Пред „Ню Йорк Таймс“ той казва:

„Обичам Обединените нации,

но организацията се проваля. Има прекалено много бюрокрация и никакъв резултат. Прекалено много решения са взети поради политически причини, вместо да бъдат взети под внимание и следвани ценностите и целите на Обединените нации или изложените факти ... „

Той също така казва:

„За да продължи да съществува и просперира Организацията на обединените нации, то действията ѝ трябва да бъдат изцяло преразгледани, като системата на действие трябва да бъде проучена от външни експерти, които да предложат евентуални промени.“

Сега дори онези, които са свързани с Обединените нации потвърждават наличието на негативи, както и това, че организацията се е провалила в мисията си да поддържа мира и сигурността по света. Когато става дума за грешките на някои западни външни политики, един от ярките примери през последните години е войната в Ирак през 2003 г. Бившият външен министър на Обединеното кралство, Дейвид Милибенд, който в момента е председател на Международния комитет по спасяване, преди известно време засегна въпроса за продължителното въздействие на войната. Говорейки за продължителната нестабилност и тероризъм в Ирак по време на интервю за „Ди Ъбзървър“, г-н

Милиценд каза:

„Ясно е, че инвазията в Ирак и по-важното онова, което се случи след това е важен фактор, който играе роля за осъзнаването на настоящата ситуация в там.“

При зададения му въпрос дали Садам Хюсеин е имал възможност да запази Ирак цял и да го освободи от Даеш, той признава, че това представлявало изключителна възможност. Това било допускането на един бивш британски парламентарист, който гласувал в полза на войната в Ирак. Подобно на това един добре известен журналист към един вестник, Пол Крюгман, наскоро написа в „Ню Йорк Таймс“, че:

„Войната в Ирак не беше невинна грешка, не беше рисковано начинание, основано на здравия разум, което се оказа грешка. Обществените извинения по отношение на инвазията не бяха нищо друго освен претекст и при това лъжлив.“

И така дори онези, които в началото подкрепяха войната в Ирак или които симпатизираха на Обединените нации, бяха принудени да признаят своите грешки и ужасните последици от допуснатите от тях грешки.

Няма съмнение, че подобни несправедливости подкопаха основите на световния мир и

позволиха на терористични групировки като Даеш да намерят благоприятна почва и да се развият. Днес тези групировки не представляват заплаха само за мюсюлманския свят, но са заплаха за цялото човечество. Но все още изглежда, че светът не се е поучил от получените в миналото уроци. Нарастващ е броят на държавите с неправилна и несправедлива външна политика, което е и причината да се зараждат войни в различни държави и което от своя страна води до смъртта на много невинни мъже, жени и деца. Определено водещите сили и днес продължават да преследват собствените си интереси за сметка на всичко останало, като продават изключително опасни оръжия на другите държави, дори когато има доказателства за това, че тези оръжия се използват за убиването или осакатяването на невинни хора, както и за погубването на много човешки животи.

Това, което казвам, не е нищо ново, нито пък е тайна, ами е отдавна известно на обществото. Например редица западни държави продължават да продават оръжия на Саудитска Арабия, които се използват, за да бъдат преследвани хората от Йемен. Никоя мюсюлманска държава не разполага с големи заводи за производство на такова огромно количество смъртоносни оръжия и затова източникът, от който те се

набавят, е Западният свят. Някои водещи сили продават оръжия на мюсюлманските правителства, докато други правителства продават оръжия на бунтуващите се в същите тези страни хора.

По този начин и двете страни биват подкрепяни и въоръжавани откъм. Много просто е за разбиране и ако тази търговия с оръжия бе спряна, то мюсюлманските страни не биха имали оръжия, с които да се избиват едни други. Дори западните писатели и коментатори са засегнали темата за лицемерието и неморалността при тази международна търговия. И все още, когато се засегне този въпрос, правителствата или го игнорират, или се опитват да оправдаят онова, което очевидно не може да бъде оправдано. Всичко, от което се интересуват, е насочено към това, че сметките им са чисти и билиони биват прехвърляни към националните им бюджети. От всичко това може да бъде изведен изводът, че парите ръководят всичко, а моралът е загърбен някъде. Как тогава би могъл да се възцари мир, имайки предвид случващото се?

Терористичните групировки също така са в състояние да получат огромен брой тежки оръжия и непрекъснат поток на средства. Винаги съм се питал как е възможно терористичната групировка Даеш да е толкова богата. От къде идват нейните милиони? Защо субсидирането ѝ не е било спряно?

Как продължава да търгува с петрол и да купува оръжия? Западните сили и Обединените нации са могли да наложат сериозни ограничителни санкции върху силните държави, но въпреки това все още не могат да спрат субсидирането на групировки като Даеш. Дори сега със закъснелите усилия да се опитат да ограничат субсидирането на Даеш, групировката продължава да намира милиони долари.

Наскоро министърът на Канада, отговарящ за обществената сигурност заяви, че канадското правителство няма повече да се обръща към Даеш с думите „Ислямска държава“. Той каза, че Даеш не е нито Ислямска, нито пък е държава. Неговите забележки и коментари бяха добре конструирани и доказаха, че западните правителства са добре запознати с това, че подобен вид тероризъм не е базиран върху Ислямските учения. Въпреки това в същото време не бяха взети ефективни мерки за спирането на субсидирането и разрастването на подобни групировки. Съвсем подробно говорих за липсата на справедливост по света и сега ще обясня какво всъщност представлява „справедливостта“ според Ислям. И тъй като времето е ограничено, ще спомена само два стиха от Свещения Коран, които излагат несравнимите Ислямски учения, засягащи справедливостта и равенството.

В глава 4, стих 136 от Свещения Коран се казва:

„О вярващи! Бъдете твърди, когато това се отнася до въздаването на справедливост и бъдете свидетели в името на Аллах, дори това да е против вас самите, вашите родители и деца. Без значение дали той е богат или беден, Аллах е по-достоеен за всеки от тях отколкото вие. И затова не следвайте ниските желаниа, за да можете да постъпвате справедливо. И ако скриете или пренебрегнете истината, то не забравяйте, че Аллах знае много добре какво правите.”

В този стих на мюсюлманите е казано да бъдат готови да свидетелстват против тях самите и членовете на техните семейства с цел истината да излезе наяве и да бъде въздадена справедливост. Истината за мюсюлманина трябва да е от първостепенна важност и да е над всичко друго. След това в глава 5, стих 9 от Свещения Коран Всемогъщият Аллах казва:

„О, вярващи! Стойте твърдо зад Аллах – свидетели за справедливостта! И не позволявайте на човешката омраза да ви подтиква да постъпвате по начин, различен от справедливия. Бъдете винаги справедливи, това най-много се доближава до праведността. Страхувайте се от Аллах, защото Аллах със сигурност знае какво правите.”

След като на мюсюлманите им е

наредено и казано да свидетелстват против себе си, в този стих от Корана им се заръчва да бъдат честни и справедливи спрямо всички, включително техните противници. Това е възвеличеният принцип за справедливост, към който Ислям се придържа и затова ако мюсюлманските правителства днес не го следват, то това е единствено тяхна грешка. Ето защо би било изключително несправедливо и грешно Ислям да бъде обвиняван за техните злодеяния.

Освен това отново ще повторя, че Западът не е невинен и единствено от живеещите там зависи дали ще обърнат гръб на своите собствени интереси, за да се отдадат на това да осигурят по-добро и светло бъдеще за бъдещите поколения. Ако всяка една политика се базира на праведността и почтеността, то тогава конфликтите, които са завладели света, ще бъдат разрешени без да се прилага насилие, без да има кръвопролития и жестокости. Ако наистина искаме да се възцари мир, то нашите дела трябва да се ръководят от справедливостта. Трябва да ценим равенството, честността и справедливостта.

Без значение дали сме мюсюлмани или не, ние трябва да следваме универсалните принципи за справедливост, заложиени в Свещения Коран. Както правилно е казал Пророкът на Ислям (мир и благословиите на Аллах да бъдат

с него), ние трябва да искаме за другите онова, което искаме за самите себе си. Трябва да зачитаме правата на другите така пламенно и решително, както зачитаме нашите собствени права. Трябва да разширим собствените си хоризонти и да погледнем към онова, което е полезно за света, а не което е в полза единствено на самите нас. Това е нещото, чрез което може да се

установи мир днес.

От сърце се моля Всемогъщият Аллах да дари с мъдрост всички хора и народи, така че те да бъдат изцяло отдадени и да се обединят в усилията си за един по-добър свят. С тези думи бих искал да благодаря на всички вас – благодаря ви много.”